DE GOUDEN VIJVER

(On Golden Pond)

Een tragikomedie in twee bedrijven

door

ERNEST THOMPSON

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.
Tel: 03 366 44 00
bestellen@toneelfonds.be
www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE GOUDEN VIJVER (On Golden Pond)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **ERNEST THOMPSON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/1998/0220/052
ISBN 978-90-385-05121

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Ernest Thompson
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij
TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen
Telefoon 03 366 44 00
Website: www.toneelfonds.be
Email: rechten@toneelfonds.be
IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!
Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:
Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.
Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.
U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):
1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet in NEDERLAND worden aangevraagd bij**:** I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten,
De Friese Poort 106 – 1823 BT Alkmaar
Telefoon (072) 5112135 – website www.ibva.nl email info@ibva.nl.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen

PERSONAGES

(2 dames - 4 heren)

Norman Thayer jr., 79 jaar.

Ethel Thayer, 69 jaar.

Charlie Martin, 45 jaar.

Chelsea Thayer Wayne, 38 jaar.

Billy Ray, 13 jaar.

Bill Ray, 38 jaar.

DECOR

De zitkamer van een zomerhuis, aan "Gouden Vijver", een meer in de staat Maine. De kamer is oud, groot en hoog; veel hout en glas en generlei, fraaie, moderne interieurkunst. Een gezellige, doorwoonde, gemakkelijke kamer.

Het huis werd gebouwd in 1914 - zoals aangegeven staat op een plaquette op de schoorsteen. Het draagt zijn jaren met ere. De balken en houten wanden zijn diepbruin, de vensterbanken en deurlijsten zachtgroen, de kleuren van de ruiten gordijnen zijn helder.

Op de achtergrond een rij ramen, die naar binnen opengaan, met horren aan de buitenkant. Helder zonlicht wordt weerkaatst van het meer beneden. Met goede ogen zou men de bergen aan de overkant kunnen zien. Kortom: gewoon een huis in het bos bij een meer.

Rechtsachter een openstaande voordeur; daarachter een hordeur; deze geeft toegang tot een platform, een soort veranda, waarop nog geen meubels staan.

Linksachter voert een trap naar een platform, een soort veranda, waarop nog geen meubels staan.

Linksachter voert een trap naar een platform met een gesloten deur, dan buigt de trap zich en verdwijnt in een gang.

Het achterste gedeelte van de kamer is twee of drie treden hoger dan de voorgrond. Er staan boeken en er wordt gegeten. Er zijn boekenplanken onder en boven de ramen; een lange, eikenhouten tafel met stoelen erop gestapeld.

De rechterwand heeft ook een paar ramen. Een daarvan kijkt in een kamer, die later blijkbaar aangebouwd is. Naar die kamer voert een deur; als deze deur open is, ziet men een bed en misschien een toilettafel. Langs deze rechterwand zijn ook boekenplanken vol boeken en dozen met spelletjes.

De linkerwand wordt grotendeels gevuld door een grote, open haard van natuursteen; een platte steen ligt daarvoor. Aan beide zijden van de haard, een deur; die op de voorgrond is de achterdeur naar buiten, die op de achtergrond gaat naar de keuken.

De kamer is vol en rommelig. De normale meubelen - twee gemakkelijke banken en drie gemakkelijke stoelen - zijn bedekt met hoezen. Daaromheen staan ordeloos een paar tafels met houten bladen en berkenpoten; ook vier stoelen, die op de veranda horen.

Bij de haard twee houten schommelstoelen, een houtmand, en bijzettafeltjes. Op een daarvan staat een telefoon anno 1950. Hier en daar staande lampen. Twee voetenbankjes, een rek met tijdschriften, veel snuisterijen, hengels in een rek, bootkussens, een anker en wat denneappels. Aan haken op de achtergrond een rij oude hoeden en een verrekijker. Het ziet eruit of het altijd zo geweest is, en bij alle ordeloosheid lijkt de kamer toch aangenaam om in een gemakkelijke stoel een middagdutje te doen. Overal op de schoorsteen, aan de wanden, op de boekenplanken en vensterbanken foto's, sommige ingelijst, de meeste oud en vergeeld, sommige recent.

Foto's van mensen, groepen, families, kinderen, beesten, plaatsen... de hele kamer één groot foto-album met herinneringen.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Als het doek opgaat, blijft het even stil. Dan hoort men voetstappen. Norman Thayer jr. verschijnt boven aan de trap. Hij is negenenzeventig. Hij draagt een wijde broek, een hemd en een trui. Zijn haar is wit. Hij draagt een bril. Hij loopt langzaam, maar rechtop. Hij is jongensachtig, scherp en levendig door zijn humor en zijn kracht, maar hij heeft tegelijk stijl; hij spreekt en gedraagt zich op een manier, die in een andere wereld thuishoort, een iets meer dan levensgrote kwaliteit, zoals oude mannen soms krijgen. Zijn gezondheid is goed, ondanks een beetje artritis, wat hartkloppingen, wat jicht. Deze onregelmatigheden en een begin van seniliteit krijgen vat op hem, maar hij weet dat en speelt het uit. Hij staat boven aan de trap en neemt de kamer in zich op. Hij glimlacht. Hij komt naar beneden tot op het platvorm en blijft bij de voordeur staan. Hij kijkt naar buiten, naar het meer. Hij duwt de hordeur open en die valt naar buiten. Norman ziet hem neersmakken op de veranda. Hij kijkt er even naar, dan draait hij zich om en kijkt de kamer in. Hij neemt hem langzaam in zich op, zijn oude vriend. Als zijn blik op de haard valt, loopt hij daar langzaam naar toe. Hij tilt een van de hoezen van een bank op en kijkt eronder. Hij loopt naar de telefoon en neemt de hoorn op. Hij luistert. Hij roept naar achter:)

NORMAN: De telefoon doet het! (*Hij wacht op antwoord, dat niet komt. Hij praat tegen zichzelf.*) Tenminste... dat denk ik. (*Hij legt de haak er weer op. Hij staart naar de telefoon. Hij neemt de haak weer op en luistert opnieuw. Kijkt het apparaat van terzijde argwanend aan, draait een 0, luistert. Wacht even.*) Hallo?... Hallo?... Hallo?... (*Hij zingt. Zijn aandacht wordt afgeleid door een foto op de schoorsteen. Hij tuurt ernaar met half-dichtgeknepen ogen.*) Wie is dat, verdomme, hier op die foto? (*Hij wacht op antwoord, dat niet komt. Praat weer tegen zichzelf.*) Wie is het, verdomme? (*Er heeft een stem door de telefoon geklonken.*) Hallo?... Ja?... Ja, hallo?... Wie is dat?... O, het postkantoor?... O ja, bent u het? Goed uw stem weer te horen! Wat wilt u?... Nou, u belde mij toch, dan wilt u toch wat... Welnee, ik toch niet... O, wacht eens even, ja zeker, ja, ik belde op... Maar dat is een hele tijd geleden, u antwoordde niet... O... nou ja, daar bent u dan. Hoe maakt u het?... Gelukkig! Luister, u spreekt met Norman Thayer jr., Gouden Vijver... Gouden Vijver! Dat ligt in Amerika, lieve juffrouw! In de staat Maine. Ver buiten. Waar bent u?... In de stad?... Dat dacht ik al. Hè?... Door uw accent. Goed zo... Nou, dat geeft niet. Waar u ook zit, het is dicht bij Gouden Vijver. Ik wou u vragen wat voor mij te doen, als u wilt... Mij even opbellen. Kan dat?... Ik wil mijn telefoon proberen. Kijken of ie over gaat. Hij is de gehele winter niet gebruikt. Er is misschien wat stuk aan de... nou ja... Goed! Dank u wel. Hebt u mijn nummer?... Ja, natuurlijk, allicht... Wat bedoelt u? Op de telefoon?... Er staat niks op die telefoon. (*Staart op nummerschijf.*) O, wacht eens even... ik zie wat u bedoelt... maar ik kan het niet lezen... (*Buigt zich dieper over de telefoon.*) Neen. Sorry. Te kleine cijfers. Ze moesten die veel groter maken.

U zult het even moeten opzoeken, hoor ... Ik heb geen idee...

Er komt een negen in voor, dat weet ik nog... Ja, dat begrijp ik, er zijn natuurlijk een boel nummers met een negen. Enfin, ik sta in de gids... Norman Thayer jr. Gouden Vijver... in de staat Maine... Goed zo... Dank u wel, hoor! (*Hij hangt de haak op. Staart in afwachting naar de telefoon. Er gebeurt niets. Legt zijn hand alvast op de haak. Wacht. Tuurt opnieuw naar de foto.*) Wie is dat toch, verdomme? (*Geklop op de achterdeur - op de voorgrond. Norman schrikt. Tuurt naar de deur. Opnieuw gebons. Hij roept naar achter.*) Er is iemand aan de deur!

ETHEL: (*onzichtbaar*) Ik ben het, floens dat je bent.

(*Norman stapt naar de deur en doet die open. Ethel Thayer komt binnen, zijn vrouw. Zij is negenenzestig, klein, maar zeer actief. In veel opzichten is zij Normans tegendeel. Zij vult de lege plaatsen op als hij stil wordt. Zij zijn de beste vrienden, met alle begrip voor elkaar, na zesenveertig jaren huwelijk. Zij draagt een opgestroopte lange broek, een Schots hemd, een jasje en een kleurige sjaal om haar hoofd. Zij loopt naar het midden van de kamer, met de mand vol takken. Norman glimlacht tegen haar.*)

NORMAN: Kijk nou eens!

ETHEL: Ja! Wat zie ik eruit, hè?

NORMAN: Waar ben je geweest?

ETHEL: In het bos.

NORMAN: In het bos? Leuk?

ETHEL: O, het was er heerlijk! Kleine vogeltjes, kleine blaadjes. Ik zag drie kleine musjes, en een hele troep kleine bloemetjes bij de ouwe kelder. Ik weet niet hoe ze heten - van die kleine gele. En miljoenen kleine zwarte vliegjes. In mijn haar - in mijn ogen - vreselijk!

NORMAN: Wat ging je doen in het bos?

ETHEL: Sprokkelen. *(Zet de mand bij de haard.)* Daar hebben we voor een paar uur genoeg aan. Het zal een beetje kil worden vanavond. 't Was een hele toer om iets droogs te vinden. *(Glimlacht hem toe, kijkt de kamer rond.)* Moet je die kamer zien!

NORMAN: Ja, wat een bende, hè?

ETHEL: 't Valt wel mee! Je zal zien, dat hebben we zo weer voor elkaar. Kom, help me even met de hoezen. Wat is er met die hordeur?

NORMAN: Die viel eruit.

ETHEL: Hoe, eruit?

NORMAN: Ik duwde ertegen.

ETHEL: Hoe bedoel je?

NORMAN: Ik duwde ertegen en toen viel hij.

ETHEL: Dat moet niet als je ertegen duwt.

NORMAN: Nee, dat dacht ik ook. Ik zal 'm maken.

ETHEL: (*Loopt naar deur en doet hem dicht*) Had de buitendeur dan maar dichtgedaan.

NORMAN: Die durfde ik helemaal niet meer aan te raken. Je weet nooit, dacht ik.

ETHEL: Nou... dat betekent twee dagen met de vliegenmepper rondrennen. De kamer zit misschien al vol.

NORMAN: (*rondkijkend*) Ik zie er nergens één.

ETHEL: Je ziet ze pas als het te laat is. (*Kijkt uit het raam.*) Nou ja, aan de kant van het meer is het nooit zo erg. Niet met deze wind. Witte kopjes vandaag.

NORMAN: Ah!

ETHEL: (*begint een hoes af te halen*) Ik heb een aardig stel ontmoet.

NORMAN: Wat? Waar?

ETHEL: In 't bos.

NORMAN: Een stel - in het bos? - stel mensen? (*Hij vouwt netjes een hoes op.*)

ETHEL: Neen, een stel antilopen. Natuurlijk een stel mensen. Je hoeft dat niet zo netjes te doen. Ik ga ze toch op de lijn hangen.

NORMAN: Oh! (*Hij denkt even na, gaat dan toch door met netjes opvouwen.*) Wat deden die mensen in het bos?

ETHEL: Wandelen. Zij heten Melchiorri, geloof ik of zoiets.

NORMAN: Melchiorri? Wat is dat voor een naam?

ETHEL: Dat weet ik niet, schat. Denkelijk Italiaans. Ze komen uit Boston.

NORMAN: O... spreken ze Engels?

ETHEL: Natuurlijk spreken ze Engels. Hoe had ik anders met ze kunnen praten?

NORMAN: O. Ben jij niet vlot in het Italiaans?

ETHEL: *(Neemt weer een hoes af.)* Hier, help mij hier even mee! 't Waren heel aardige mensen; middelbare leeftijd. Net als wij.

NORMAN: *(neemt een andere hoes af)* Als ze net zijn als wij, zijn ze niet van middelbare leeftijd.

ETHEL: Natuurlijk wel.

NORMAN: Middelbaar betekent in het midden, Ethel. Het midden van het leven. De mensen worden geen honderdvijftig.

ETHEL: Wij zijn aan de verre kant van de middelbare leeftijd - dat is alles.

NORMAN: Echt niet, hoor! Wij zijn niet van middelbare leeftijd. Jij bent oud en ik ben antiek.

ETHEL: Pffff... Jij bent in de zeventig en ik in de zestig.

NORMAN: Allebei nog net.

ETHEL: Zeg, gaan we daar de hele middag over kibbelen?

NORMAN: Mij goed, als je dat wilt.

ETHEL: (*bezig met de volgende hoes*) Ik wou alleen maar zeggen, dat die Melchiorris aardige mensen waren, in wat voor leeftijdsgroep dan ook. Ze zitten in dat huis van de Putnams, zolang die in Europa zijn.

NORMAN: Weten de Putnams dat?

ETHEL: Ja! Het zijn erg goede vrienden van ze. Dat zei mevrouw Melchiorri tenminste.

NORMAN: Ha! Ha! Ha!

ETHEL: O God! Ze vroegen of we zin hadden bij ze te komen eten.

NORMAN: (*Heeft nu z'n tweede hoes netjes opgevouwen en legt die, keurig samen met z'n eerste, naast Ethels slordige hoopje.*) O zeg. Dat weet ik nog niet. Ik weet niet of mijn maag in staat is rigatoni of zulk spul te verwerken.

ETHEL: Het menu hebben we niet besproken. Mijnheer Melchiorri zegt, dat ie vist; misschien krijgen we vis.

NORMAN: O.

ETHEL: Hij zei, dat je met 'm mee kon, als je zin had. Mee vissen.

NORMAN: O.

ETHEL: Dat zou toch leuk zijn? Iemand om mee te gaan vissen?

NORMAN: Ja.

ETHEL: Nou. Als ik mevrouw Melchiorri de volgende keer zie, zal ik zeggen, dat wij heel graag komen eten.

NORMAN: (*lauw*) Goed.

ETHEL: Nou. Es kijken. Wat hebben we hier. Wil jij me helpen met de kleden? (*Ze kijkt de kamer rond.*)

NORMAN: Ik heb helaas niets anders te doen.

ETHEL: Raad eens wie ik nog meer tegen het lijf liep.

NORMAN: Tegen het lijf liep? Dat bos wordt veel te vol. Waar gaan we heen?

ETHEL: Nou, het was alleen maar Charlie.

NORMAN: Charlie wat? Wie is Charlie nou?

ETHEL: Charlie! De postbode!

NORMAN: O. En wat deed Charlie, de postbode, in het bos?

ETHEL: Hij liep op de weg.

NORMAN: O. Was jij ook op de weg? Dat zei je niet. Je zei, dat je in het bos was.

ETHEL: De weg gaat toch door het bos?

NORMAN: Ja, ja, natuurlijk.

ETHEL: Charlie vroeg of hij ons vlot in het water mag leggen.

NORMAN: Waarom?

ETHEL: Om z'n boot aan te kunnen leggen.

NORMAN: Dat doe ik wel.

ETHEL: Dat doe jij niet.

NORMAN: Waarom niet?

ETHEL: Omdat het te zwaar is. Omdat je te oud bent.

NORMAN: Ik ben helemaal niet oud. Gewoon, middelbare leeftijd.

ETHEL: De ouwe Pearson heeft dat vlot ik weet niet hoeveel jaar voor ons in het water gelegd. Hij is van de winter gestorven en daarom heeft Charlie aangeboden om het te doen - nu Pearson zijn hemelse beloning ontvangen heeft.

NORMAN: Hoe is dat zo gekomen?

ETHEL: Dat weet ik niet. Ziek geworden, denk ik.

NORMAN: Hoe kwamen ze nu op dat vlot?

ETHEL: Doordat Charlie zei, dat hij al over twee weken de post weer met zijn boot wil gaan bezorgen - en hij wou weten of het goed was, dat hij hier dan weer aanlegt. Hij zal wel de bezigste bij van de streek zijn.

NORMAN: Dat zal wel. In elk geval de stomste.

ETHEL: Norman!

NORMAN: Ik herinner me die Charlie nog heel goed als jochie.

ETHEL: Ja.

NORMAN: Klein, blond jochie. Lachte om alles. Ik dacht wel 's, dat hij niet helemaal goed was. Ik herinner me, dat hij zijn oom mocht helpen - met het bezorgen van de post. Op een keer had hij een pakje voor ons, ik zie het nog voor me, een doosje zoute drop van iemand uit New York. Hij stond ermee te balanceren op dat postbootje, dat ze toen hadden, en toen plonsde hij in het water.

ETHEL: Dat herinner ik me.

NORMAN: Jaren geleden. Ik dacht, dat ik zou sterven van het lachen. Ik zat toen op het vlot met die ouwe Chum op de krant te wachten. Ik lachte en lachte en toen begon Chum ook te lachen. Tenminste, dat denk ik. Weet je nog, dat ie altijd blafte en dat het dan klonk of hij lachte? (*Ethel glimlacht en knikt.*) En Charlie z'n oom lachte en alle passagiers op het bootje lachten. Iedereen lachte. Dat duurde een hele tijd en toen bedachten we ineens allemaal, dat Charlie niet boven water was gekomen. Ik kwam uit m'n stoel, ik dacht, dat hij wel verdronken kon zijn en dat we nooit te weten zouden komen wat er in dat pakje gezeten had - toen ik begreep, dat hij natuurlijk onder het vlot was gekropen, zich doodschaamde en bang was, dat Chelsea hem kopje onder had zien gaan.

ETHEL: Dat had ze vast. Want toen, als bakvis, bleef ze elke morgen op haar kamer om hem te zien aanleggen.

NORMAN: Nou, ik vertelde hem, dat ze op haar fiets weg was en toen kroop hij eindelijk te voorschijn en gaf me dat papperige pakje. Ik heb trouwens nooit van zoute drop gehouden. Het blijft tussen je tanden zitten. Ik heb ook nooit geweten wie het ons gestuurd had. Zeker een vroegere leerling, die ik te lage cijfers gegeven had. Charlie moet nu wel dertig zijn.

ETHEL: Charlie is vierenveertig. Twee jaar ouder dan Chelsea.

NORMAN: Wat zeg je me nou? Chelsea tweeënveertig? Onze Chelsea tweeënveertig?

ETHEL: Echt waar, hoor!

NORMAN: Goeie God. (*Hij staat bij de voordeur en kijkt naar het rijtje hoeden. Het is even stil. Hij neemt een oude, strooien hoed en zet 'm op. Hij bewondert zichzelf in een spiegeltje bij de deur. Ethel versjouwt een tafel in zijn buurt. Hij vervolgt.*) Hoe vind je deze?

ETHEL: Schitterend.

NORMAN: Lijkt mij ook. Is die tafel zwaar?

ETHEL: Nou! M'n vader heeft 'm gemaakt - in 1917, denk ik. Ja. Hij is bijna net zo oud als dit huis.

NORMAN: Heeft jouw vader deze tafel gemaakt?

ETHEL: (*een beetje geërgerd*) Ja. De eerste keer, dat ik hier naar Kamp Winnetou ging.

(*Norman hangt de hoed terug en probeert een volgende, een slap, rood vissershoedje, en bestudeert zichzelf opnieuw.*)

ETHEL: Charlie zegt, dat hij denkt, dat juffrouw Apple dit jaar kerstmis niet meer haalt.

NORMAN: Wie is juffrouw Apple?

ETHEL: Juffrouw Apple, Norman, die met juffrouw Tate samenwoont.

NORMAN: O. Hoe vind je deze?

ETHEL: Ook schitterend. Ze zijn allebei in de negentig, geloof ik. Ze woonden daar al samen toen ik vijftien was. Met sjaals om hun hoofd stonden ze hand in hand te zingen op hun balkon. Wat een aandoenlijke liefdesgeschiedenis, als het dat tenminste is.

NORMAN: Ja. (*Hij probeert een volgend hoedje.*)

ETHEL: Kun je je voorstellen, dat je het zo lang met elkaar uithoudt?

NORMAN: Neen.

ETHEL: Wel bedankt! Charlie zegt, dat juffrouw Apple heel erg zwak is geworden en dat juffrouw Tate niet zonder haar kan leven. Een van de twee moet een neef hebben - die het huis dan wel zal krijgen. Triest, hè? (*Ze kijkt even naar Norman en gaat dan vlug door.*) Zeg, heb je al die muizenkeuteltjes in de keuken gezien? Die schoften moeten hier een heerlijke winter gehad hebben.

NORMAN: Ja. Leuk, hè?

ETHEL: Leuk? Wat is daar voor leuks aan? Ze hebben niet het minste recht zich hier te nestelen.

NORMAN: Het is leuk, dat er hier leven geweest is. Gezellig voor het huis - niet zo eenzaam.

ETHEL: Ja... maar muizen.

NORMAN: Altijd beter dan Italianen uit Boston. (*Hij heeft weer een volgende hoedje opgezet en dat houdt hij in deze scène verder op.*)

ETHEL: Tsss... (*Zij bukt en raapt een houten pop op, die bij de haard op de grond is gevallen.*) Och, m'n arme Elmer is ontzettend gevallen.

NORMAN: Wie is m'n arme Elmer?

ETHEL: Elmer. (*Ze houdt de pop op.*) M'n pop. Hij is in de haard gevallen.

NORMAN: O. Hoe is dat gebeurd?

ETHEL: De muizen, denk ik. Ze hebben 'm natuurlijk een duw gegeven, om 'm te plagen. Mijn kleine Elmer. - Wat een leven heb je gehad. - Weet je wel, dat hij dit voorjaar vijfenzestig geworden is.

NORMAN: Neen, ik moet bekennen, dat ik mij daar niet van bewust was.

ETHEL: Ik kreeg 'm toen ik vier werd. Dat herinner ik me heel goed. Ik wou een rode scooter, maar m'n vader zei: Een rode scooter is overdaad en tegen de wil van God. Hij zei, dat ik 't wel begrijpen zou als ik ouder was. Nou, ik ben een boel ouder, maar ik vrees, dat ik het nog niet begrijp. Maar... hij gaf me Elmer. En Elmer en ik zijn dikke vriendjes geworden. Een plezier, dat we gehad hebben! Hij was m'n eerste, echte liefde, weet je.

NORMAN: Je hoeft de uitspattingen van je jeugd niet te gaan ophalen. Ik weet allang, dat ik niet de eerste was.

ETHEL: Neen, je werd gewoon een plaatsvervanger voor mijn dierbare Elmer. Vijfenzestig jaren oud... 't Is moeilijk om aan een pop als oud te denken. Hij ziet er niet zo anders uit dan toen. Een beetje verschoten, misschien. Een klein kind zou 'm nog enig vinden. Chelsea was dol op 'm. En nou is hij gevallen, de arme lieverd.

NORMAN: Misschien heeft hij zelfmoord willen plegen. Misschien wil hij gecremeerd worden. Heeft hij kanker gekregen of houtworm. Je weet, hoe dat gaat. Eerst...

ETHEL: Houd je mond alsjeblieft, met je lugubere verhalen. Het wordt elk jaar erger.

NORMAN: Het zou anders geen kwade manier zijn om eruit te stappen, hè? Een flinke sprong van de schoorsteen, een ogenblik van extase en whap... in het vuur. Gebeurd.

ETHEL: Norman, zullen we wat gaan eten?

NORMAN: Neen. Als het mijn tijd is, wil jij dat dan voor mij doen? Zet me op de schoorsteen, m'n kop naar beneden... misschien maak ik wel een dubbele salto.

ETHEL: Norman...

NORMAN: Laat me drie keer proberen; de beste telt. Trouwens, ik zal zo wie zo wel dood zijn na drie dubbele salto's. Dus... als ik de derde keer nog niet in het vuur terecht ben gekomen, dan moet je me maar een zetje geven met je voet.

ETHEL: Norman - je denkt toch niet, dat je leuk bent!

NORMAN: Ik geloof, dat ik het nog in mijn testament laat opnemen. Laten we die joodse notaris van ons opbellen en vragen wat die verandering gaat kosten. "Goed idee", zal hij zeggen: "Dat spaart kosten uit, je hoeft geen urn te kopen;" Als het voorbij is, kun je de as gewoon over de bloemen strooien.

ETHEL: Norman, je bent imbeciel aan 't worden, dat weet je toch, hè? (*De telefoon gaat*)

NORMAN: Daar zal je notaris Shylock al hebben. Om te horen of een van ons beiden al het hoekje om is.

ETHEL: (*Staat bij de telefoon, uit haar humeur door dit gesprek.*) Altijd maar over de dood... Mijn gevoel voor humor raakt op. *(de telefoon gaat weer)*

NORMAN: Altijd over de dood?... Ik moet er gewoon zo nu en dan aan denken.

ETHEL: Ja. Elke vijf minuten. Heb je niets anders aan je hoofd?

NORMAN: Niet zo iets interessants. (*Telefoon gaat weer*)

ETHEL: Nou, wat houdt je tegen? Doe het! Spring! Dan kun je zien hoe het is.

NORMAN: En jou alleen achter laten met Elmer! Ben je gek! Waarschijnlijk lopen er nog honderden Elmers te wachten tot jij eindelijk vrij bent. Ik heb genoeg van die weduwen-verhalen gehoord. Denk je, dat je die telefoon nog opneemt?

ETHEL: Ja. (*neemt haak op*) Hallo?... Hallo?... (*tot Norman*) Er is niemand.

NORMAN: Ah.

ETHEL: Hallo?... O, Hallo... Ja... een ogenblikje, alstublieft. *(ze reikt hem de haak toe)* 't Is voor jou.

NORMAN: Wie is dat?

ETHEL: Ik weet het niet.

NORMAN: Toch niet Sint Petrus?

(*Zij schudt het hoofd en port hem met de hoorn. Ze loopt naar de achtergrond en begint de ramen open te doen, ze afstoffend.*)

NORMAN: Hallo?... Met wie? (*tegen Ethel*) 't Is de telefoniste!... Wat wilt u?... Neen, dat geloof ik niet... Ja! Natuurlijk, om te weten of hij het doet... Ik had de hoop al opgegeven. Doet hij het?...Ja! Dat is waar, hij ging hier. Ja, daarom namen we 'm op. Ja. Zo. Nou, dan is alles goed voor mekaar, hè? Goed zo!... Dank u... Wat zegt u?... O, ja, dank u wel. Dag! (*Hangt de haak op, wendt zich tot Ethel*) Ze zei: Ik wens u een prettige dag! Hoe verzint ze het! Wat zou ze denken, dat ik van plan was? Enfin, de telefoon werkt.

ETHEL: Goed. Zeg, wat moet er met die hengels? Heb je die al bekeken?

NORMAN: Neen. Ik denk niet, dat ik van de zomer ga vissen.

ETHEL: Goed hoor.

NORMAN: Beetje zonde van 't geld, voor de vergunning.

ETHEL: Goed.

NORMAN: Je zou toch denken, dat ze een oude knar als ik wel een gratis vergunning konden geven. Ik zal toch de hele forellenbevolking niet meer gaan uitroeien.

ETHEL: Nou, je vangt aardig wat. Elk jaar.

NORMAN: Ja, maar dat is dan nu voorbij.

ETHEL: Goed hoor, Norman.

(*Hij kijkt haar aan. Er zit spanning in de lucht. Hij kijkt naar de foto op de schoorsteen.*)

NORMAN: Wie is dat toch, verdomme - op die foto?

ETHEL: Welke foto?

NORMAN: Deze hier. Die dikke vrouw, met die dikke jongen.

ETHEL: Wat? O, dat is Millie's dochter - Jane, met haar kleinzoon, ik weet niet meer hoe hij heet.

NORMAN: En wie is Millie?

ETHEL: Millie, Norman. Onze buurvrouw thuis, in de stad!

NORMAN: O ja. Zo, heet die Millie. Nou, er loopt een zekere familietrek door die twee generaties, hè? Ze zijn allebei dik. (*Ethel lacht. Norman kijkt verder op de schoorsteen.*) Kijk 's! Hier is Chelsea met haar zwemclub op school. Die was ook niet bepaald mollig toen.

ETHEL: Zij heeft en paar sprietmagere jaren gehad.

NORMAN: Geen wonder, dat zij geen salto achterover kon maken. Geen zwaartepunt.

ETHEL: Neen, maar zij heeft het geprobeerd, Norman.

NORMAN: Ja, natuurlijk. Dat herinner ik mij.

ETHEL: En dat dan nog speciaal voor jou. Om jou een plezier te doen.

NORMAN: Uh huh.

ETHEL: Misschien kunnen we haar dit jaar bepraten om hier een paar dagen naar toe te komen. Zou leuk zijn, hè?

(*Even stil. Norman breekt de stemming.*)

NORMAN: Zullen we vlug een potje Halma spelen?

ETHEL: Nu niet, Norman.

NORMAN: Okay. (*Ethel gaat verder ramen openen en afstoffen.*) Je hebt zeker ook geen zin in Monopoly?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

TONEEL FONDS VANSSENS

Voor de juiste keuze